

ασυμφωνία

Τεύχος 3
Φεβρουάριος 2007

θα πάρουμε πίσω ότι μας έχει κλέψει
το εκπαιδευτικό σύστημα τόσα χρόνια.

ένα προς ένα...

και θα ξεκινήσουμε με το παιχνίδι,
και την παιδικότητα...

Το έντυπο «ασυμφωνία» αποτελεί μία έκδοση (σχετικά) τακτικού έντυπου λόγου των «φοιτητών σε κρίση ταυτότητας» και διακινείται χωρίς αντίτιμο, ως μία ακόμη συμβολή στον κοινωνικό ανταγωνισμό.

Θα μας βρείτε στο αντιεξουσιαστικό στέκι της Παντείου (στο ισόγειο του γυάλινου κτιρίου) κάθε Τετάρτη (12-4), όπως επίσης για επικοινωνία το e-mail μας είναι krish@riseup.net.

*τα ενυπόγραφα κείμενα αποτελούν «εξωτερικές συνεργασίες». Μας τα φέρνουν, τα συζητάμε και μας εκφράζουν ως ένα βαθμό.

η μπροσούρα «περί ασύλλου» κυκλοφόρησε τον Ιούλιο του 2006 σε 2.000 αντίτυπα και μπορείται να τη βρείτε σε κεντρικά βιβλιοπωλεία, αυτοοργανωμένους χώρους και στέκια.

ε, γιορτές είναι... θα περάσουν

Πολυάριθμα λαμπάκια ...παντού, αστέρια, αγγελάκια, πανύψηλα δέντρα...θλιβερές μαριονέτες του μεγάλου πανηγυριού...Όλα κλείνουν το μάτι τόσο στον άστεγο που μ' ένα αυτοσχέδιο νάιλον κάλυμμα προσπαθεί να ζεστάνει το κορμί του, όσο και σ' αυτόν που μόλις προσπέρασε αυτό το κάλυμμα αφοσιωμένος στις πολύχρωμες νάιλον σακούλες του, με την ελπίδα ότι το περιεχόμενο τους «θα ζεστάνει» την ψυχή του.

Έντονα, ψεύτικα φώτα που προσπαθούν καλύψουν ένα ατελείωτο σκοτάδι.

Κλισέ φράσεις: «τι όμορφα λαμπάκια», και δήθεν χαμόγελα την ώρα που καμαρώνεις το παιδί σου στο γυαλιστερό καρουζέλ πιστεύεις πως θα σε γλιτώσουν.

Μα να 'σαι τώρα, μπροστά από ένα φανταχτερό πολυκατάστημα αναρωτώμενος αν θα σ' άρεσε το τάδε «x» αντικείμενο της βιτρίνας.

Το «κρύο» σε θερίζει και όσο σε θερίζει τόσο προσπαθείς να «ξε-κουράσεις» τα μάτια σου σε ιλουστρασιόν αντικείμενα.

Καλυμμένος με το ζεστό κασκόλ σου και το σκούφο σου προσπαθείς να ξεφύγεις απ' το κρύο...

Χάνεσαι στο πλήθος πιστεύοντας πως τα χριστουγεννιάτικα λαμπάκια θα σπάσουν για λίγο το ανυπέρβλητο σκοτάδι... Δε θέλεις να σκεφτείς...

βιάσου τα μαγαζιά θα κλείσουν σε λίγο, τα πολύχρωμα φωτάκια θα σβήσουν... κι εσύ δε θες να σαι ο απόηχος αυτής της ψεύτικης θλιβερής γιορτής.

Η θέληση δίνει τη θέση της ολοένα και πιο πολύ στην αναγκαιότητα, δεν χρειάζεται κανείς να το δει αυτό στην γενικότητα του. Θα μπορούσαν να ειπωθούν πολλά γι' αυτό, αλλά σημασία έχει πως εκφράζεται στην μερικότητα του.

Ο σύγχρονος άνθρωπος είναι ανίκανος να κάνει δώρα! Το λαμβάνει ως υποχρέωση, μια τυπική αναγκαιότητα, ακόμα και ως σκοπιμότητα, έτσι ώστε να καταργεί την έννοια του δώρου. Τα αμήχανα μάτια ενός εραστή στα είδη δώρων για να πάρει κάτι για τα γενέθλια της ερωμένης του, φανερώνει κάτι από αυτή την σχέση πραγμάτων.

Το να θες να δώσεις σε κάποιον κάτι χωρίς αντάλλαγμα ή χωρίς την υποχρέωση έχει εκλείψει. Πολλές φορές το δώρο λαμβάνεται υπ' όψιν αναλόγως το εμπορευματικό του ισοδύναμο και η έκφραση ευχαρίστησης του παραλήπτη εξαρτάται από αυτό.

Ακόμα και το ξάφνιασμα, η χαρά και η έκπληξη μπροστά στο δώρο μοιάζει προτετελεσμένη. Τελικά, ίσως ο εραστής να πάρει κάτι το αδιάφορο επειδή απλώς πρέπει να πάρει κάτι και ένα ύφος ανακούφισης να εμφανιστεί επειδή τελείωσε την υποχρέωση του. Το δώρο ίσως είχε μια συμβολική αξία γιατί φανέρωνε κάτι από θέληση και εκτίμηση για τον άλλο μέχρι και μια ένδειξη ενός κρυφού αισθήματος. Τώρα το δώρο έχει υποβιβαστεί σε πράγμα, όπως αυτός που το προσφέρει ή το δέχεται.

δώρα... αδωρο

Το αν η αύξηση των αυτοκτονιών την περίοδο των Χριστουγέννων είναι αστικός μύθος ή όχι, δεν είμαστε σε θέση να το ξέρουμε ούτε εμείς ούτε οι διάφορες κατά καιρούς συγκρουόμενες έρευνες μεταξύ τους. Το σίγουρο, όμως, είναι ότι το καλύτερο χριστουγεννιάτικο δώρο τείνει να γίνει το Prozac, γνωστό αντικαταθλιπτικό, καθότι μόνο έτσι ντοπαρισμένος κάποιος μπορεί να διασκεδάσει υπό τους όρους της μαζικής διασκέδασης για δύο εβδομάδες συνεχώς.

«σκοτώστε ένα κομμούνι για τον Χριστό», λέει το πλακάτ του χριστιανού από κάτω. Έτσι, για να θυμόμαστε λίγο την ιστορία και τί ρόλο θαράει ο καθένας...

η αιοσχρότητα της συνήθειας

Όλα όσα έχουμε μάθει να τα βλέπουμε όπως τα βλέπουμε είναι βασισμένα πάνω στη συνήθεια. Έχουμε συνηθίσει να πράττουμε με τον τρόπο που λειτουργούμε στην καθημερινότητα μας και λόγω αυτής της συνήθειας νομίζουμε ότι οι πράξεις μας κινούνται στον άξονα του φυσιολογικού.

Η συνήθεια όμως όταν παραβιάζεται, διαταράσσει και αυτό που έχουμε οριοθετήσει ως φυσιολογικό. Σε μια κοινωνία που βασίζεται πάνω στο χριστιανικό πρότυπο άντρα-γυναίκας, και τους ρόλους που υιοθετεί πάνω σε αυτό το πρότυπο, το φυσιολογικό είναι αυτό που έχουμε συνηθίσει ως φυσιολογικό, χωρίς το τελευταίο να έχει θεμέλια παραπάνω στην εξουσία που χτίζει και χτίζεται πάνω τους.

Μάθαμε και συνηθίσαμε σε αυτό: τα αγοράκια να γαμάνε και τα κοριτσάκια να γαμιούνται και είναι τα θηράματα σε αυτή τη σχέση. Οτιδήποτε αντιβαίνει σε αυτή την αντίληψη πραγμάτων είναι άρρωστο και έτσι συνηθίζουμε να βλέπουμε αυτό που εισέρχεται στην αίσθηση μας, αυτό που κατοχυρώνει αυτές τις σχέσεις εξουσίας.

Οτιδήποτε άλλο εκτός από το «γαμιά» άντρα και τη «γαμημένη»

γυναίκα είναι πουσταράς, λούγκρα, πλακομούνα, μπινές, και άλλου είδους υποτιμητικές ερμηνείες σε ανθρώπους που αντιλαμβάνονται διαφορετικά τον εαυτό τους.

Με αυτόν τον τρόπο ακόμα και η ίδια η γλώσσα επικυρώνει αυτόν τον πατριαρχικό τρόπο αντίληψης βάση του οποίου έχουμε μάθει να βιώνουμε το σώμα μας.

Ακόμα και σε χώρους που επιδιώκουν την ανατροπή του υπάρχοντος, η αναπαραγωγή του πατριαρχικού μοντέλου σκέψης είτε με το λόγο είτε με την πράξη συνεχίζεται και δικαιολογείται μόνο με τη συνήθεια.

Επειδή θεωρούμε δύο πράγματα: Πρώτον ότι το φύλο¹ ως ταυτότητα δημιουργείται μέσα στην εκάστοτε ιστορική-κοινωνική συνθήκη και δεύτερον ότι δεν υπάρχει ένα θεμέλιο ώστε αυτή η ταυτότητα να έχει σαφή και οριοθετημένη μορφή και περιεχόμενο αιωνίως (και αυτό έχει αποδειχθεί από την ίδια την ιστορία...), τότε το φύλλο διαμεσολαβείται και αποκτά υπόσταση μέσα από τις εγκαθιδρυμένες σχέσεις εξουσίας.

Κάθε εξουσία θεωρεί διαφορετικό, ξένο, ακόμα και άρρωστο ότι δεν συμφωνεί με τις επιταγές τις. Και με επιμέλεια φροντίζει αυτό το διαφορετικό να μένει στην λήθη. Ακόμα και τώρα κανείς δεν αναφέρει τους ομοφυλόφιλους που εγκλείστηκαν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης ή στα γκουλάγκ των Σοβιετικών ή στις φυλακές της Κούβας.

Ακόμα και όταν αναφέρεται από τους πλουραλιστές, ηθικολόγους λακέδες της κυριαρχίας, και όχι

μόνο, είναι για να αφομοιωθεί ως κάτι ξένο εντείνοντας έτσι το διάχυτο κοινωνικό ρατσισμό.

Ωστόσο, άλλο να θεωρείς ότι πρέπει να φτάσεις στο βουνό και άλλο να θεωρείς ότι έχεις ήδη φτάσει. Γι' αυτό δεν διεκδικούμε καμία δάφνη ηρωισμού.σμού.

Αναγνωρίζουμε όμως ότι προς την εξουσία, που θέτει ψευδείς διαχωρισμούς στους ανθρώπους και στη σχέση με τον εαυτό τους, όχι μόνο δεν μπορούμε να δεχτούμε ως αληθείς τους διαχωρισμούς που θέτει αλλά είμαστε απολύτως εχθρικοί απέναντι της.

Ένα πράμα έχουμε να πούμε κλείνοντας. Είτε αυτές οι διάχυτες κοινωνικά ρατσιστικές επιθέσεις εκδηλώνονται από τους «φιλεύσπλαχνους» αστούς ηθικολόγους, είτε από «επαναστάτες», η μόνη συνήθεια που μπορούμε να αποκτήσουμε απέναντι τους είναι να αναρωτιόμαστε πόσο σκοινί θα χρειαστεί.

1. το φύλο, ως ταυτότητα, εντοπίζεται όχι μόνο από τη στιγμή της γέννησης ενός παιδιού, αλλά ακριβώς από τη στιγμή που το παιδί γεννιέται στο Λόγο και συνεπώς και σε μία του εκδήλωση, τη γλώσσα.

"Το φυσιολογικό είναι όταν χέζει ο άντρας, η κωλοτρυπίδα του να είναι 2 εκατοστά και όχι 20!"

Το παρόν κουίζ εγκείται στο εξής: Σας καλούμε να βρείτε ποιος ξεστόμισε την παραπάνω βαρυσήμαντη, επιστημονικού τύπου, φράση με αφορμή το gay pride:

- α) Χριστιανούς μαινόμενος αναφερόμενος στην απειλή των ομοφυλόφιλων
- β) Υπερρθόδοξος Χριστιανός, οπαδός Χριστόδουλα, που ανακλύπει τον κόσμο
- γ) Πλευκαλέμενος σε "έγκυρος" δημοσιογράφος.
- δ) Κνίτης Μαινόμενος, σε κρίση υπερεπαναστατικότητα, στη κατελιμμένη σχολή της Παντείου στις κινηματοποιήσεις του Ιούνη.

Όποιος βρει την απάντηση κερδίζει 1 δωρεάν ταξίδι στις φυλακές της Κούβας.

Απέναντι όμως από το διάχυτο κοινωνικό ρατσισμό, είτε αστικό, είτε επαναστατικό,

Θα βρεθεί αρκετό σκοινί για όλους !

φαιτάρης σε Κρίση ταυτότητας

Ότι αποκλείει από την κυριαρχική θέση των πραγμάτων βαφτίζεται **ξένο, μίσμα, άρρωστο**.
~~ξένο, μίσμα, άρρωστο~~
Μόνο ότι συμφωνεί με τον επικρατικό μονόλογο της εξουσίας και ενισχύει την κοινωνία των μοιρών είναι **φυσιολογικό**, οι ιδίποτε άλλο, διαφορετικό είναι ξένο.

Βαφτίζεται **διαφορετικό** για να είναι μακριά από την αίσθηση, για να είναι ξένο ακόμα και άρρωστο.

Σε μια κοινωνία που κρατάει όθικτα τα χριστιανικά πρότυπα άνδρα- γυναικας και που είναι βαθύτητα πατριαρκακή, οι ομοφυλόφιλοι δεν έχουν θέση.

Βαφτίζονται **άρρωστοι, ξένοι** απέναντι στη φυσιολογικότητα μιας κοινωνίας του Φαλλού.

Ακόμα και τώρα κανείς δεν αναφέρει τους ομοφυλόφιλους στα σιγαρόκεδα συγκέντρωσης, είτε των ναζι, είτε των " κόκκινων απελευθερωτών της ανθρώπιότητας ".

Το φύλο, ως ταυτότητα, είναι κοινωνικά κατασκευασμένο, αλλά η εξουσία δεν μπορεί να δεχτεί αυτή τη συνθήκη γιατί πολύ απλά κινείται ένα θεμέλιο της: η πατριαρκαία.

Όταν αυτή η πατριαρκαία αντίληψη φύσγει από τα χέρια των ηθικολόγων άσπιδων της κυριαρχίας και παίρνει επαναστατικό προσήμο γίνεται ακόμα πιο κινδύος.

Η πανταχού σημερινή γροθιά του εργατή άντρα κυριαρχικά μας πνίγει από την έγκριση η ρεαλιστερότητας.

το αφισάκι με το ευφάνταστο λογοπαίγνιο κολλήθηκε τον Ιανουάριο του 2007 στην πάνττειο και τα περίξ, ενώ μοιράστηκε και σε στέκια.

Η επιλογή της εικόνας του "μπομπ σφουγγαράκη" (από το γνωστό ομώνυμο κινούμενο σχέδιο) δεν είναι διόλου τυχαία. Οι νομικές του περιπέτειες στις ΗΠΑ, ως απόρροια μηνύσεων χριστιανικών οργανώσεων με την κατηγορία ότι η σειρά προπαγανδίζει ομοφυλοφιλικές συμπεριφορές, έφτασαν μέχρι το σημείο να λογοκριθούν ολόκληρα επεισόδια!

ασφάλεια: σταθερή
παράλληλεπίπεδη κα-
τασκευή (τσιμεντένια,
μεταλλική) μέσα στην
οποία τοποθετούνται
γλάστρες ή φυτεύο-
νται καλλωπιστικά
φυτά

ζαρντινιέρα: Η κα-
τάσταση στην οποία
δεν υπάρχουν κίνδυ-
νοι όπου αισθάνεται
κανείς ότι δεν απειλεί-
ται. Η αποτροπή κιν-
δύνου ή απειλής, η
εξασφάλιση σιγουριάς
και βεβαιότητας.

Η αλλαγή των δεδο-
μένων θεωρείται απο-
λύτως φυσιολογική
καθώς η εννοιοδο-
τική προσφορά των
γνωστών-γνωστών
ήταν γενναιόδωρη το
βράδυ της 17ης Νο-
έμβρη στη Θεσσαλο-
νίκη. Για τυχόν μη
κατανόηση των πα-
ραπάνω σημασιών
διαγράφονται δώ-
δεκα χρόνια υποχρε-
ωτικής εκπαίδευσης.
Για τυχόν συνέχιση
της μη κατανόησης
εγκαταλείψτε την
προσπάθεια (αν προ-
σπαθείτε) εισαγωγής
σας στο Πάντειο πα-
νεπιστήμιο.

από την αποφυγή της μοναξιάς στη μοναξιά της φυγής

Καλωσορίσατε στον πλανήτη της παρωδίας! Εδώ που όλοι τα-
ξιδεύουμε μακάριοι στην αιωνιότητα της ηλιθιότητας. Πόσο κόπο
μας κάνει άραγε να γυρίσουμε για μια στιγμή μοναχά το κεφαλάκι
μας και δούμε τι γίνεται γύρω μας; Πόσο κοστίζει ένα λεπτό αφύ-
πνισης μέσα στην κοιμισμένη μας ζωή; Δε θα εξετάσω κάποιο
θέμα πολιτικά ή ιδεολογικά. Για τη μοναξιά θέλω μόνο να μιλήσω.
Για όλες εκείνες τις στιγμές που αν και στριμωγμένος στο πλήθος,
νιώθεις μόνος και θες να ουρλιάξεις όσο πιο δυνατά μπορείς. Αν
θες όμως να λήγεις «φυσιολογικός», πρέπει να μοιάζεις με τα
άλλα παιδάκια , που οι μόνες τους έννοιες φαντάζουν να είναι
πώς θα συνδυάσουν την τσάντα με το παπουτσάκι και πως θα ρί-
ξουν 35 γκόμενους/ες μαζί!

Όταν δε, δεν μπορείς να τους μοιάσεις, τότε πρέπει να προσποι-
ηθείς, γιατί ξέρεις, όταν υποδύεσαι έναν ρόλο για πολύ καιρό,
στο τέλος ταυτίζεσαι... (ευτυχώς!!!). Τώρα, αν πάλι ανήκεις στην
άλλη κατηγορία και δεν μπορείς να προσποιηθείς, τότε παίρνεις
απόφαση ότι για το σύστημα θα είσαι πάντα «ανώμαλος». Πόσοι
ανώμαλοι υπάρχουν άραγε σαν κι εσένα; Πόσοι πνίγονται καθημε-
ρινά στα «πρέπει» από φόβο μη γίνουν κάτι διαφορετικό από αυτό
που επιβάλλεται να είσαι; Πόσα «πρέπει» να ξεράσει κανείς ώσπου
να μάθει να ζει όπως θέλει; Ναι για τη μοναξιά μιλάω. Κάπου εκεί
έρχεται να σου θυμίσει πόσο καταστροφικό είναι να στριμώχνεσαι
σε ξένια κοστούμια ,απ' την εφηβεία ακόμα. Μαθαίνεις να ζει
μέσα σου, υποχρεωτικό αντίτιμο της μαζοποίησης σου. Και τη
βλέπεις να κρύβεται παντού...τα ξημερώματα στον ηλεκτρικό,
στο βλέμμα της γυναίκας που πάει για δουλειά , στο πρόσωπο
του κουστουμαρισμένου που προσπερνάς και σε προσπερνάει
χωρίς να σε κοιτάξει ποτέ στα μάτια, στα δεκάδες μηνύματα που
στέλνεις καθημερινά στους φίλους σου, στο ζευγάρι που κάθεται
αμίλητο στην απέναντι καφετέρια και κοιτάει από το τζάμι τους πε-
ραστικούς, στον άστεγο που έχει πέσει αναίσθητος στον δρόμο,
στον χρήστη που παρακαλάει για 1 ευρώ αλλά εσύ προτιμάς να
φτύσεις πάνω του τον οίκτο σου, στα μπουρδέλα της οδού φυλής,
στα χυμένα παιδιά σου στο πεζοδρόμιο, στο απεγνωσμένο «σ'
αγαπώ» των ερωτευμένων...Για τη μοναξιά σου λέω, τη δική μου,
τη δική σου! Την επόμενη φορά που θα διασταυρωθείς στο δρόμο
με κάποιον , μη βιαστείς να στρέψεις το βλέμμα σου, κοίτα τον για
λίγο στα μάτια, δε χρειάζεται να διαλαλεί κανείς τον πόνο του
για να καταλάβεις την τραγικότητα του...

Z.

ΟΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ

«Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο η απόφαση που πήρε η σύγκλητος για την εξεταστική αμαυρώνει τον αγώνα των φοιτητών. Μεγάλο κομμάτι έχει επιστρέψει ήδη στην επαρχία ή δουλεύει και θα πέσουν επιπλέον βάρη στις λαϊκές οικογένειες για να συντηρήσουν ακόμα ένα μήνα τα παιδιά τους στην Αθήνα».

Αυτό αναφέρει μέρος ανακοίνωσης της ΠΚΣ παντείου με ύφος ταινίας του Ξανθόπουλου ή του Καΐλα.

Προφανώς αναφέρεται σε αυτές τις λαϊκές οικογένειες που με τόση άνεση άσκησαν και ασκούν βία, ψυχολογική και σωματική ενίοτε.

Στις οικογένειες που έχουν ξοδέψει τόσα .Και τώρα ήρθε η

ώρα να περάσουν στην κεφαλαιοποίηση των προσδοκιών τους για κοινωνική ανέλιξη με τέκνα-μετοχές που πρέπει να προσπαθήσουν κι άλλο, να ανεβάσουν την

αξία τους στο δείκτη τιμών του χρηματιστηρίου των αφεντικών έτσι ώστε να είναι ανταγωνιστικότερα και να ξεπουληθούν σε καλύτερη τιμή.

Αυτές τις οικογένειες που φορτώνουν άγχη ,ενοχές, συμβιβασμούς, εμμονές , προσδοκίες (κάποτε πιο μεγάλες από όσο θα μπορούσε να αντέξει κανείς) και χρεώνουν αποτυχίες.

Γι αυτές τις «σαδομαζοχιστικές» οικογένειες, που όπως η μαφία, ξέρουν να φροντίζουν τα τέκνα τους, να τα βολεύουν σε μια θεσούλα και σε μια σχέση αλληλεξάρτησης (ε,ψιτ! Και για τις δικές μας οικογένειες μιλάμε), εμείς δεν ανησυχούμε και τόσο.

μα η οικογένεια προτάτης

επιστροφή στην οικογενειακή θालπωρή κάτω από το αμείλικτο σημάϊνον του οικογενειακού τραπέζιου

πρόταση για 3ο βραβείο
foititander

foititander

... ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΘΑ ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΕΙ ΜΟΝΟ ΕΝΑΣ

...παράτα τη ζωή σου

αγάπα τη σχολή σου

Φοιτητές σε κρίση ταυτότητας
Αυτόνομες Παρεμβάσεις ★

και διάβαζε πολύ...

Εν μέσω κατάληψης και ενώ συνελευσιάζεται το συντονιστικό της ο ένδοξος «φοιτητάντερ» ξαναχτυπά!

Ανάμεσα σε γραφειοκρατικού τύπου κουβέντες για το είναι της κατάληψης η εν λόγω, βραβευθείσα από τη στήλη, φοιτήτρια, στον “επαναστατικό” αγώνα της για καριέρα ελάλησε:

- Μα τι θα γίνει επιτέλους με τις γραμματείες; Και εμείς για τα πτυχία μας αγωνιζόμαστε!

Ως εκ τούτου, οι γραμματείες άνοιξαν τις επόμενες ημέρες και οι δηλώσεις μαθημάτων ξεκίνησα. Μην υποτιμάτε - εμείς δεν το κάναμε ποτέ- τη δύναμη των “φοιτητάντερ”.

Η μνήμη παραμένει ζωντανή όσο είναι αυτό το προπύργιο το οποίο βασίζεται κανείς για να πράξει. Η μνήμη είναι η προϋπόθεση της ιστορίας, δίχως αυτήν η ζωή εναλλάσσεται στις διαφημίσεις ανάμεσα στις μεσημεριανές εκπομπές και τις σαπουνόπερες. Ακόμα και η α-λήθεια είναι αυτό που διαφεύγει από το μπαούλο της λήθης και μένει ή γίνεται καλύτερη μνήμη. Αν η τελευταία γίνεται μία στείρα παράδοση, τότε τριγυρνάει σα φάντασμα πάνω από τα κεφάλια των ζωντανών και τους τρομάζει.

Το Πολυτεχνείο και η μούμια του, δηλαδή η επετειακή του μνήμη, έχει γίνει ένα είδος μαυσωλείου όπου οι νεκροί καλούνται να δώσουν συμβουλές για το αύριο στους ζωντανούς. Η συνεχής αναπαράσταση του τεθωρακισμένου να εισβάλει στις πύλες του Πολυτεχνείου πλέον έχει γίνει γιορτή και επέτειος για τη δημοκρατία, αποκρύπτωντας πως το τεθωρακισμένο σε συμβολικό επίπεδο -και όχι μόνο- δεν έχει φύγει από το βίωμα.

Ο βωμός που απαιτεί από τους ζωντανούς τη συνεχή παραίτησή τους από την ίδια τη ζωή φανερώνεται στα ταυτόχρονα έκπληκτα και τρομαγμένα βλέμματα των τηλεθεατών. Κάθε φορά που η δημοκρατία γιορτάζει, υπενθυμίζει στους υπηκόους της πως σε οποιαδήποτε πράξη εναντίωσης το τανκ θα περάσει από πάνω τους.

Έτσι η μνήμη πρέπει να μείνει στο μαυσωλείο της απραξίας, καθιστώντας το ίδιο το άτομο μούμια. Ακόμα και οι επετειακές γιορτές που γίνονται μέσα στο χώρο του Πολυτεχνείου συντελούν στη μνήμη-μούμια. Είτε από τις ψευδαισθήσεις των εορταζόμενων που νομίζουν ότι είναι συνεχιστές αυτής της μνήμης, είτε από τις αφίσες που εμφανίζονται στους τοίχους και το μόνο που αλλάζει κάθε φορά είναι οι φωτογραφίες που έχουν πάνω. Μέσω αυτής της τυποποίησης του λόγου που συντελείται λόγω της επετειακής του χρήσης το μόνο που επικυρώνεται είναι τα ιλλουστρασιόν χαμόγελα της εξουσίας εγκωμιάζοντας τα προσώπια της μέσω του ιδεολογήματος του πλουραλισμού που και ο τελευταίος έγινε προκάτ. Ακόμα και η αγανάκτηση στα πρόσωπα των «έγκυρων τηλεκαλεσμένων» μπροστά στα επεισόδια μοιάζει με γεγονός προτετελεσμένο.

Ωστόσο, εάν η μνήμη θέλει να επικυρώσει τον εαυτό της οφείλει να έχει την απαίτηση από αυτόν που είναι φορέας της, η ίδια η ιστορία να ξεκινά μαζί του. Σε μία κοινωνία όπου η πράξη έχει αντικατασταθεί από τις μηχανικές κινήσεις και τα βλέμματα που απαγκιστρώνονται στο μαζικό τους χαρακτήρα, και δεν έχει χρόνο ούτε να θυμηθεί, ούτε να συλλογιστεί, η απαίτηση να θεωρείσαι ζωντανός είναι ο ίδιος να σπάσεις το φέρετρό σου και όχι οι νεκροί.

Όσο δεν απαιτούμε η μνήμη να είναι ζωντανός όρος της ιστορίας και να είναι μαυσωλείο, τόσο προετοιμάζουμε τον μαρμάρινο τάφο μας.

Έτσι,

ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΟΥΤΕ ΖΕΙ
ΟΥΤΕ ΠΕΘΑΝΕ...